

Promluva připravená u příležitosti odhalení a posvěcení sochy sv. Václava

Mons. Petr Piřha

23. září L. P. 2018 italském městě Arco

Vaše Excellence, otče arcibiskupe,
vážený pane starosto, vážení přítomní, přátelé, lidé dobří,

Vím, co žádá protokol, znám etiketu a myslím, že se umím slušně chovat. Přineslo mi to problém, jak zde mluvit. Italsky neumím, česky ano. Všichni přítomní určitě umí jeden z těchto jazyků, ale další ne nutně. Tlumočení je vždy nepřesné a hlavně zdvojnásobí délku projevu. Navrhl a dohodl jsem proto, že budu mluvit česky a text projevu bude rozdán v italštině.

Začnu splněním slibu a vyřídím vám srdečný pozdrav, který má sílu požehnaní, od J.Em. Dominika kardinála Duky, arcibiskupa pražského a primase českého, který mne vyslal jako svého legáta. Litoval, že nemohl přijet sám, ale jeho letošní proměnlivá agenda mu v tom nesmlouvavě zabránila. Musíte se spokojit se mnou.

Obvykle se při podobných slavnostech hovoří o mnoha vztazích mezi zúčastněnými stranami a o tom, jaký podíl na nich má řečník od svého dětství. V našem případě je to tak obrovská pavučina, nesmírně zajímavá, že bychom snad mohli stihnout večeři. Přitom bychom už rádi seděli u oběda. Navíc všichni o těch vztazích vědí dost, aby věděli, kde a proč tu jsou. Nebudu tedy o tom mluvit.

Stojíme tu dnes a dnešek vzešel z minulosti. Připomínáme si letos stoleté výročí konce 1. světové války, který radikálně změnil geopolitickou mapu Evropy a s tím i celý život společnosti. Vezměte si např., že vzpomínáme na hrdiny, kteří byli příslušníky všech možných církví, ale ani jediný z nich nepatřil k československé církvi husitské, která se zrodila díky vzniku Československa. Je dobře, že je tu s námi biskup této církve, protože se k ní přihlásilo také mnoho hrdinů, kteří válku přežili. Co se padlých týče, nemají s Československou církvi husitskou společného doopravdy nic.

Dnešek na nás klade požadavky dneška, a proto se musíme, jistě s dostatečnou znalostí minulosti, dívat do budoucnosti. Je před námi celá řada otázek a budu se zabývat třemi, které se nabízejí při této slavnosti.

Hodně se dnes mluví o nedostatku pozitivních vzorů. Nemáme vzory! Není to pravda, protože nějací ti zpěváci, modelky a sportovci by se našli. S tím ovšem nevystačíme. Položme si otázku, proč vzory nemáme. Máme přeci svaté, např. sv. Václava, sv. Anežku, sv. Františka. Katolický věřící cyklicky procházel a prochází celoroční galerií vzorů. Máme velké národní hrdiny. Všechny a každého zpochybníme. Kdyby se někdo nový měl objevit, zne- možníme ho ihned. Voláme po vzorech, ale nechceme je, protože nám nastavují zrcadlo. Řídíme se novým náboženstvím konzumismu s jinou hierarchií hodnot. Na špici dokonalosti stanul bohatý podvodník, který úspěšně uniká před zákonnou spravedlností. Navíc voláme po pozitivních vzorech, ale zapomínáme, že vzorem v určitém okruhu můžeme a máme být každý, kněz ve farnosti, rodiče v rodině, učitelé ve třídě atd., atd. Zkrátka nemáme vzory, tak se jimi nemůžeme stát. A co Desatero? Je jiná doba. Poprvé se ptám: „Není za tohoto stavu pokrytecké klást věnce k hrobu hrdinů?“

Dalším problémem je aktuální otázka obrany. Jsme zde, abychom uctili muže, kteří při ní položili život. Byli to vojáci. My dnes vojáky máme, jsou stateční, rozkazy do písmene plní, mnozí položili život. Ale vojáky nejsme. V duchu konzumismu jsme zrušili povinnou vojenskou službu. Výsledek? Máme hodně generálů, plukovníků, početná ministerstva obrany, ale málo mužstva. Nepočítal jsem to, ale i s generalitou, lékaři, kuchaři a hudbou to bude ani ne dva vojáci na kilometr ohrožených hranic. Zdraví muži sedí v lenoškách doma, rozčilují se, když obrana nějak selhává, protože přece řádně platí daně, což je jediná občanská povinnost. Zachvění z tělesného nebezpečí, které si mnohý chlap občas potřebuje dopřát, řeší riskantními sporty. Vyvstává i otázka, co se brání. Majetek obecně vzato je slabší důvod. Pro ten se spíše vraždí. Silný důvod je život, rodina, děti, kamarádi, ideál. Je přitom všeobecně známo, že bojuje-li voják, aby zachránil jen svůj život, bývá zpravidla zastřelen ranou do zad. Podruhé se ptám, zda není pokrytectvím klást věnce na hroby hrdinů.

Posledním, třetím, problémem je exponenciálně vzrůstající krize identity. Jde totiž o to, co nás ohrožuje. Shodneme se všichni, že migrace. To je vážný, ale zcela povrchový jev něčeho jiného. Za migrací stojí dnes nesmiřitelný fanatismus islamistů. Nápory migrantů jsme si zavinili sami, protože nás rozložil dlouhodobý blahobyť. Prvé migranty jsme pozvali z lenosti sami a další láká málo zalidněné území společnosti, která z lenosti vymírá. Jsou i další příčiny. Jsme ohroženi zmíněnou ztrátou identity, které jsme sami doširoka otevřeli bránu sebevražednou ideologií multikulturalismu. Vezměme jen kousíček z toho, který se týká Evropy. Tvrdit, že jsem Čech, protože jsem Evropan, je očividný nesmysl. Jsem Evropan, protože jsem Čech. Z tohoto uzákoněného nesmyslu vyplývá, že zanikají, dokonce jsou trestné, pojmy vlast a národ. Od

doby nacismu je skoro zakázáno mluvit o nacionalismu. Ale pozor, nacionalismus romantismu 19. stol. byl ušlechtilým hnutím. Ani Richard Wagner ani Fridrich Schiller nebyli nacisti. Že se Hitler s Goebelsem na ně odvolávali, na tom nic nemění. Co tedy máme hájit? Evropu, která navíc sama nemá žádnou ideu, protože se zřekla své identity dané křesťanstvím?

Poslední smrtelnou ranou pro identitu jsou již přijaté a navržené zákony genderismu. Identita se projevuje schopností zodpovědět otázku, kdo jsem? Kdo jsem, když nevím, k jaké patřím kultuře, k jakému národu, co je moje vlast? A nejnověji k jaké rodině patřím, když má být rozbita a postavena mimo zákon? Když nemusím vědět, kdo je můj otec a dokonce ani moje matka? Nemusím vědět, zda jsem žena, muž či hermafrodit, resp. mohu to libovolně a opakovaně měnit? Shrnu to, když nevím, zda jsem člověk, když jsem postaven níž, než všichni živočichové, kteří se množí pohlavně? Ptám se potřetí. Není při tomto mravním debaklu společnosti pokrytecké vzdávat vojenskou a státní poctu padlým hrdinům?

Vrátím se nyní k postavě sv. Václava, jehož sochu jsem byl vyslán požehnat. Je bezesporu velkým vzorem, ale ve své vlasti byl vícekrát zneužit, následně zpochybněn a poplíván. Byl statečným vůdcem svých rytířů a mužů ve zbraní při ochraně vlasti. Byl jednoznačným obráncem a budovatelem křesťanské jedinkulturnosti své země. Je patronem mé země a vašeho města Arca. Pohleďme na něho a vzmužme se.

Pozn.: Tato promluva nebyla přednesena z diplomatických důvodů našich zastupitelů v Itálii.